

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33 /00

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2000 predbežne prerokoval podnet [REDACTED], [REDACTED], vo veci porušenia jeho základného práva podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky Národnou radou Slovenskej republiky, keď schválila zákon č. 17/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 98/1995 Z. z. o Liečebnom poriadku v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa za liečivá platí alebo dopláca, a takto

r o z h o d o l :

Podnet [REDACTED] na začatie konania o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

[REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľ“), sa domáha svojim podaním doručeným Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. decembra 1999, doplneným na základe výzvy ústavného súdu z 8. marca 2000 a opakovanej výzvy z 11. apríla 2000 podaním doručeným ústavnému súdu 16. mája 2000 začatia konania podľa čl. 130 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vydanie rozhodnutia, že Národná rada Slovenskej republiky porušila čl. 40 ústavy, keď

rozhodla o schválení zákona č. 17/1999 Z. z., ktorým sa mení a dopľňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 98/1995 Z. z. o Liečebnom poriadku v znení neskorších predpisov, tým, že sa za liečivá platí alebo dopláca v lekárni, a následne žiada tiež vydať rozhodnutie, v ktorom by ústavný súd vyslovil, že Národná rada Slovenskej republiky porušila práva navrhovateľa zakotvené v čl. 40 ústavy.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je oprávnený konať o podnetoch fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich práv (čl. 130 ods. 3 ústavy). Konanie o podnete fyzických alebo právnických osôb však nemožno začať a vysloviť v ňom porušenie ústavného práva, ak takémuto konaniu musí predchádzať konanie pred ústavným súdom podľa druhej hlavy tretej časti zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z., o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom navrhovateľ nemá procesnú legitimáciu na začatie takéhoto konania (I. ÚS 96/93).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 23/99 – I.ÚS 29/99, I. ÚS 96/93) jednou z podmienok, ktorú ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní, tiež je, či nejde o zjavne neopodstatnený podnet. Ústavný súd pri posudzovaní jej splnenia zisťuje, či prijatiu podnetu na konanie nebráni prekážka ústavnej a zákonnej úpravy jednotlivých typov konaní pred ústavným súdom (čl. 125 až 129 a čl. 130 ods. 3 ústavy a § 37 až 74 zákona o ústavnom súde). Ich základná charakteristika je tá, že každé z konaní pred ústavným súdom možno začať len ako samostatné konanie a len na návrh oprávnených subjektov, a preto žiadne z nich nemôže tvoriť súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom a na základe jeho vlastného rozhodnutia. Ústavná a zákonná úprava konaní pred ústavným súdom ich preto koncipuje výlučne ako samostatné konania a nepripúšťa možnosť uskutočniť ich aj v rámci a ako súčasť iného druhu konania (konaní) pred ústavným súdom. Vychádzajúc z uvedeného za opodstatnené návrhy na začatie konania pred ústavným súdom (vrátane podnetov fyzických a právnických osôb) možno preto považovať len tie, o ktorých

je možné konať a aj rozhodnúť v niektorom z uvedených typov konaní pred ústavným súdom ako v samostatnom konaní.

Hoci navrhovateľ pred ústavným súdom požadoval konanie o podnete (na čo je ako fyzická osoba procesne legitimovaný), predmetom tohto konania nemôže byť otázka, ktorú žiadal v tomto konaní od ústavného súdu riešiť, nakoľko k rozhodnutiu o porušení článku 40 ústavy označeným zákonom Národnej rady Slovenskej republiky by ústavný súd mohol dospieť len v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 písm. a) ústavy a až v závislosti od výsledku takéhoto konania by mohol vysloviť porušenie základného práva navrhovateľa podľa čl. 40 ústavy. Na toto konanie je však podľa čl. 131 ústavy daná právomoc pléna ústavného súdu a možno ho začať len na návrh aktívne procesne legitimovaných subjektov zakotvených v § 18 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Nakoľko navrhovateľ vo svojom podnete požadoval také konanie, ktoré ústavný súd nebol oprávnený uskutočniť, bolo ho treba po jeho predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnený podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2000